

[Bendix.]

ger, at der skal bygges 13.000 lejligheder i det almennyttige boligbyggeri pr. år, ja ja, så er det den gældende tilstand. Det er vel sådan, at også det indgår i den langsigtede boligpolitik, og derfor er der vel ikke nogen overvættens stor grund til at tage så voldsomt på veje på nuværende tidspunkt.

Lad mig dernæst sige til ministeren, at når ministeren konstaterer enstemmig velvillighed, må vi nok sige, at vi skal vel ikke sælge skindet, før bjørnen er skudt; vi ser altså på dette i udvalget, og hr. Maigaard rejste jo også nogle spørgsmål. Dette er altså ministerens udspil, og så må vi jo kigge på nogle af de spørgsmål, vi har rejst, i udvalget. Det, der må være det afgørende for ministeren, er, at vi andre også kan se, at der er en situation, og så må vi jo se, hvordan vi skal forholde os til den. Dette er som sagt ministerens udspil.

Formanden: Det gælder stadig, at jeg gerne ser tilkendegivet, at man ønsker ordet.

Maigaard: Jeg skal kort sige til ministeren og til hr. Bendix, at jeg synes, de udtalelser, der kom fra bankside efter sommerferien, var meget besynderlige, ikke mindst i betragtning af, at bankerne uden nogen som helst risiko igennem, jeg ved ikke hvor mange år har tjent deres gode penge; jeg mener også nok, jeg kunne finde et og andet eksempel, hvor jeg synes at bankerne er meget, meget konservative i deres linje for øjeblikket.

Der skal bygges 13.000 lejligheder, og jeg vil igen sige til hr. Bendix, at jeg har vanskeligt ved at forestille mig en langsigtet boligpolitik, som ikke indeholdt i alt fald 13.000 almennyttige boliger.

Boligministeren (Helge Nielsen): Med velvilje mente jeg det, at man var klar til at se på problemet og havde forståelse for problemets baggrund.

Må jeg sige dette til hr. Maigaard: det er rigtigt, at der står, at vi *kan*; der står ikke at vi *skal* bygge 13.000 lejligheder om året; men det er muligt at bygge 13.000 boliger om året. Jeg vil bare sige, for at der ikke bagefter skal opstå misforståelser, at i sidste finansår kunne vi ikke bygge mere end godt 10.000 boliger, og jeg ville blive meget for-

bavset, hvis vi kommer meget højere op i indeværende finansår.

Hermed sluttede forhandlingen.

Lovforslagets overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.

Formanden: Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til boligudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den sidste sag på dagsordenen var:

Første behandling af forslag til lov om ændring af lov om realkreditinstitutter.

(Lovforslaget (nr. 126) findes i tillæg A. sp. 2673, fremsættelsen i tidenden sp. 2077).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Erik Andersen (Fr. borg amt): Om dette lovforslag kan man sige, at det er en konsekvens af den lovændring, der fandt sted i forrige samling, hvor man forbedrede realkreditlånemulighederne for det almene boligbyggeri. Under første behandling gav boligministeren tilsagn om, at han siden hen ville fremsætte et lovforslag, der på samme måde skulle forbedre reallånemulighederne for det private boligbyggeri, her særlig parcel- og rækkehusbyggeriet. Der blev også givet udtryk for, at forinden et sådant lovforslag kunne fremsættes, måtte det til drøftelse i kapitalmarkedsrådet, og af boligministerens fremsættelsestale fremgår det, at en sådan drøftelse har fundet sted, og at det er på baggrund af denne drøftelse, man nu fremsætter lovforslaget, der medfører ændringer af betydning for parcel- og rækkehusområdet.

Den første ændring er, at man foreslår reallånegrænsen hævet fra de 75 pct. til 80 pct., uden at der som hidtil skal betales en forsikringspræmie for de 5 pct., der strækker fra 75 til 80 pct. Det er klart, at denne forsikringspræmies bortfald vil betyde en vis billiggørelse i lånemulighederne for dem, der optager lånene; selv om beløbet ikke er særlig stort, betyder det en billiggørelse, og man må vel også sige, at det for dem, der